

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **T.E.P. HOLZ, s.r.o.**, IČO 27715213
sídlem Školní 574, 696 02 Ratiškovice
zastoupená advokátem Mgr. Robertem Jarošem
sídlem Štěpánská 644/35, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2019, č. j. MZP/2019/520/1056,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného Ministerstvem životního prostředí (dále jen „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „inspekce“ či „ČIŽP“) ze dne 16. 8. 2019, č. j. ČIŽP/43/2019/5204 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 500 000 Kč za spáchání přestupku spočívajícího ve vytvoření podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů podle ust. § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České

inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa (dále jen „zákon o ČIŽP“). Žalobkyně se domáhá zrušení též prvostupňového rozhodnutí.

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve stručně zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a následně se věnoval jednotlivým odvolacím důvodům. Žalovaný nesouhlasí s odvolatelkou (nyní žalobkyně pozn. soudu) stran zániku její odpovědnosti za spáchaný přestupek. Přestože v době rozhodnutí žalovaného od spáchaní přestupku uběhlo již šest let a sedm měsíců, je třeba od této doby odečíst ve smyslu ust. § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) dobu, po kterou bylo vedeno soudní řízení v délce 3 let a 3 měsíců. Dle rozhodné právní úpravy účinné ke dni spáchaní přestupku (ust. § 5 odst. 2 zákona o ČIŽP) bylo řízení o uložení pokuty možné zahájit do 1 roku ode dne, kdy se inspekce dozvěděla o porušení povinností, nejpozději však do 3 let od doby, kdy k porušení došlo. K protiprávnímu jednání mělo dojít v období od září 2012 do dubna 2013 a správní řízení bylo zahájeno doručením oznámení dne 3. 6. 2013. Byla tak dodržena jak subjektivní, tak objektivní lhůta pro zahájení řízení. Odpovědnost odvolatelky nezanikla ani podle pozdější právní úpravy, tj. podle zákona č. 250/2016, o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“). Byť odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby (v daném případě v délce 3 let), je třeba vzít v potaz ustanovení § 32 přestupkového zákona, podle něž se promlčecí doba staví po dobu, kdy se ve věci vedlo soudní řízení správní. Od zahájení řízení do podání správní žaloby uplynula doba 1 roku a 10 měsíců. Dne 11. 5. 2018 nabyl rozsudek právní moci a došlo k přerušení stavění promlčecí lhůty. Dne 23. 8. 2018 bylo rozhodnutím žalovaného původní prvostupňové rozhodnutí zrušeno a ČIŽP dne 11. 3. 2019 vydala nové rozhodnutí, jež bylo zrušeno a následně bylo vydáno rozhodnutí prvostupňové. Do vydání rozhodnutí žalovaného tak uběhla lhůta 18 měsíců od doby přerušení stavění promlčecí doby. Dle ust. § 32 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích se promlčecí doba přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným. Předchozí rozhodnutí inspekce ze dne 11. 3. 2019 bylo vydáno před uplynutím promlčecí doby a za účinnosti zákona o přestupcích, a proto je třeba v rámci aplikace ust. § 112 odst. 2 přestupkového zákona přiznat tomuto rozhodnutí účinky přerušení řízení, v jehož důsledku pak dle § 32 odst. 3 přestupkového zákona zaniká odpovědnost přestupce nejpozději pět let od spáchaní přestupku, přičemž se do této doby nezapočítává doba stavění promlčecí doby.
3. K námitce nedostatku důkazů stran nepřiměřeného poškození lesa žalovaný uvedl, že inspekce hodnotí stav lesních porostů v době inspekčního šetření a vychází z popisu uvedeného v protokolu o kontrole. Stav linek před provedením těžebních prací inspekce zjišťovala ze zadávacích listů těžby a svědeckých výpovědí. Ke znaleckému posudku ze dne 25. 6. 2014 předloženému odvolatelkou žalovaný uvedl, že se znalec zabýval zejména vizuálním stavem linek, přestože podstatou vedeného řízení bylo poškození životního prostředí v důsledku vytvoření podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů, nikoli narušení estetických funkcí lesa. S ohledem na § 56 správního řádu nebylo třeba vypracování dalšího znaleckého posudku, neboť podle tohoto ustanovení správní orgán provede důkaz znaleckým posudkem tehdy, nedisponuje-li odpovídajícími odbornými znalostmi, tak tomu však v případě ČIŽP nepochybně nebylo. K odvolací námitce, podle níž inspekce opatřila odborné podklady od orgánů Správy CHKO Český les a Městského úřadu Poběžovice, žalovaný konstatoval, že tyto orgány byly přítomny na místním šetření a jejich poznatky byly toliko příspěvkem k hodnocení zjištěného skutkového stavu věci, nikoli podkladem navazujícího rozhodnutí.

4. Žalovaný se dále neztotožnil s námitkou absence delikttní odpovědnosti odvolatelky. V případě skutkové podstaty přestupku dle ust. § 4 písm. c) zákona o ČIŽP odpovědnost jedné osoby nevylučuje možnou odpovědnost i jiného subjektu, přičemž musí být dána příčinná souvislost mezi jednáním každého z odpovědných subjektů a protiprávním stavem. Ze soukromoprávních smluv sice nevyplývá, že by odvolatelka prováděla práce „vlastní rukou“, avšak udávala k provádění těžby pokyny a byla oprávněna způsob provádění těchto prací kontrolovat a řešit možná pochybení. Odvolatelka tak nebyla pouhým „mezičlánkem“ mezi podnikem Lesy ČR a subdodavatelem. Odvolatelka při zadávání prací v řadě případů trvala na jejich provedení, ačkoli byla upozorněna subdodavatelem na nevhodné podmínky. (Ne)činnost odvolatelky tak byla zásadní příčinou vzniku protiprávního stavu. Mezi následkem a jednáním odvolatelky spočívajícím v organizaci těžby, udělování pokynů, ignorování nevhodných podmínek a kontroly a přebírání těžebních prací je tak dána jednoznačná příčinná souvislost. Odvolatelka v odvolání nesprávně dovozuje, že inspekce vylučuje možnou odpovědnost Lesů ČR. Dle žalovaného, bude-li zjištěno vlastní jednání v příčinné souvislosti s následkem, nezbavuje odpovědnost odvolatelky možné odpovědnosti jiné subjekty, ať už zadavatele či subdodavatelů.
5. Žalovaný dále nepřisvědčil námitce stran nejasnosti a nesprávnosti výroku. Jeho obsáhlá skutková věta je obsahově jasná a úplná, je v ní ztučněno, za co je odvolatelka postihována a obsahuje popis následku protiprávního jednání odvolatelky. K ust. § 34 odst. 1 lesního zákona žalovaný konstatoval, že bylo prokázáno, že odvolatelka řídila, kontrolovala a udělovala ke způsobu provedení prací pokyny. Žalovaný se rovněž neztotožnil s námitkou zkrácení na právech v důsledku provádění dokazování listinami mimo ústní jednání. Odvolatelka měla možnost se seznámit se skutečnostmi uvedenými v kontrolním nález, a to jak v rámci procesu kontroly, tak v rámci správního řízení nahlížením do spisu. Co se týče listinných důkazů předkládaných odvolatelkou, správní orgán se s těmito seznamuje, avšak neprovádí je formou protokolu, tyto jsou pouze součástí spisu. O provádění důkazů svědeckými výpověďmi byla odvolatelka řádně vyrozuměna a byly provedeny v její přítomnosti. Odvolatelka byla v průběhu řízení opakovaně seznamována s dosavadním obsahem správního spisu. Přestože žalovaný shledal dílčí nedostatky v odůvodnění inspekce stran námitky legitimního očekávání, nemohly způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že ačkoliv inspekce označuje jedno usnesení inspekce vydané jiným inspektorátem za nezákonné, a nepřipustně tak zpochybňuje zákonnost rozhodnutí, jemuž svědčí presumpce správnosti, současně označuje toto usnesení za ojedinělý exces, který není s to založit jakoukoli rozhodovací praxi.
6. K námitce překročení pravomocí inspekce žalovaný uvádí, že námitka není důvodná, neboť z výroku vyplývá, že odvolatelka je postihována správním trestem, porušení smluvních povinností součástí výrokové části není. Odkazy inspekce na porušení smluvních povinností v odůvodnění pouze dokreslují pasivní přístup odvolatelky k zajištění splnění zákonných povinností. Žalovaný se rovněž neztotožnil s námitkou neposouzení stavu přibližovacích linek po asanaci. Inspekce se stavem linek po asanaci ve svém rozhodnutí zabývala a řádně odůvodnila, proč stav linek po asanaci nepředstavuje okolnost, která by zpochybňovala závěr o nepřiměřenosti poškození přibližovacích linek. Stav linek po asanaci inspekce promítla i do úvah o výši sankce. Stejně tak žalovaný nepřisvědčil námitce nezjištění stavu linek před provedením těžby. Inspekce tyto okolnosti ve svém rozhodnutí posuzovala, vycházela přitom zejména z informací obsažených v zadávacích listech. Naopak odvolatelce nepřičítala poškození linek, na nichž působil i

jiný subjekt. K nepřiměřenosti pokuty žalovaný uvádí, že inspekce hodnotila všechny rozhodné okolnosti případu jak ve prospěch, tak v neprospěch odvolatelky. Žalovaný zdůraznil funkce správního trestu, zejména individuální represi a prevenci. Byla zohledněna i majetková podstata odvolatelky, jakož i její míra podílu na vzniku protiprávního stavu.

7. Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.
8. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá, že zanikla její odpovědnost za spáchaný přestupek. Na základě přechodných ustanovení § 112 odst. 1 a 2 přestupkového zákona a ust. § 29 písm. a) téhož zákona odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby, která činila dle § 30 písm. b) přestupkového zákona 3 roky a její běh započal podle § 32 odst. 1 přestupkového zákona dnem následujícím po dni spáchaní přestupku, tj. dnem ukončení jednání. K přestupkovému jednání mělo dojít v období od září 2012 do dubna 2013, tříletá promlčecí doba tak uplynula nejpozději v květnu roku 2016. K přerušení či stavění promlčecí doby z důvodů uvedených v § 32 odst. 1 a 2 přestupkového zákona přitom může dojít pouze na základě skutečností, které nastaly po účinnosti přestupkového zákona. Odpovědnost zanikla též dle ust. § 32 odst. 3 přestupkového zákona, dle něž byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost zaniká v případě přestupku žalobkyně nejpozději 5 let od jeho spáchaní. Ke stavění promlčecí doby nemohlo dojít ani dle ust. § 41 s.ř.s., neboť přestupkový zákon obsahuje zvláštní úpravu stavení a přerušení promlčecí doby s účinností od 1. 7. 2017. Odečítání celé doby vedení řízení před správními soudy od promlčecí doby je tak v rozporu s přestupkovým zákonem.
9. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně nesouhlasí, že by se ona či její subdodavatelé dopustili svou činností nepřiměřeného či nadměrného poškození lesa a že by takové poškození bylo prokázáno. Ze znaleckého posudku předloženého žalobkyní totiž vyplývá, že zjištěná poškození byla zcela přiměřená. Ohrožení či poškození životního prostředí aktuálně nehrozí a podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů nebyly vytvořeny. Žalobkyně dále nesouhlasí, že by znalecký posudek hodnotil pouze potěžební úpravy. Závěry ČIŽP jsou naopak založeny pouze na obecných hypotézách a domněnkách, které nejsou provázány se zjištěným stavem. ČIŽP odmítla zpracovat další znalecký posudek proto, že ČIŽP, stejně jako správa CHKO a Městský úřad Poběžovice jsou vybaveni odborníky, kteří jsou schopni na základě odborných znalostí vyhodnotit zjištěný stav. Odborná posouzení jiných orgánů však nejsou součástí spisu a nebyla provedena jako důkazní prostředek, a proto je nelze považovat na podklad k vydání rozhodnutí a žalobkyně se k nim nemohla ani vyjádřit. Nadto nepanuje shoda mezi odborníky, že vyjetí kolejí v hloubce 15 cm a více, představuje vždy nepřiměřené poškození lesa.
10. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítá, že přestupku se nemohla dopustit ona, nýbrž její subdodavatelé. Opomenutí žalobkyně mělo spočívat podle inspekce v nedostatečné kontrole jejích subdodavatelů a v nečinění opatření k zabránění vytváření hlubokých kolejí a poškození lesních dřevin. ČIŽP však neuvedla, z jakého zákonného ustanovení povinnost kontrolovat subdodavatele plyne. Žalobkyně tak může být odpovědná pouze, pokud by se jednalo o činnost, k níž byla povinna dle zákona. Ze strany žalobkyně pak k porušení § 34 odst. 1 lesního zákona nedošlo, neboť žalobkyně sama přibližování neprováděla. ČIŽP nadto subdodavatelům žalobkyně již za údajná porušení povinností dle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP pokuty uložila (rozhodnutí ČIŽP ze dne 1. 4. 2014, č. j. ČIŽP/43/OOL/SR01/1402577.003/14/ZSB). Z uvedeného podle žalobkyně vyplývá

názorová nekonzistentnost inspekce a libovůle při posuzování a rozhodování jednotlivých případů. Inspekce též v rozhodnutí neuvádí, jaká je příčinná souvislost mezi opomenutím žalobkyně a vzniklým poškozením lesa. I pokud by bylo možno dovodit odpovědnost zadavatele lesnických prací, pak tímto zadavatelem byly Lesy ČR, kdy lesnické práce měly být prováděny v rozsahu a za podmínek stanovených smlouvou, projektem a zadávacími listy, které vypracovaly Lesy ČR. Pracovníci lesů rovněž zaváděli subdodavatele žalobkyně do porostních skupin a byli přítomni i případným námitkám subdodavatelů. Žalobkyně nesouhlasí rovněž s názorem inspekce, že měla Lesy ČR písemně upozornit na nevhodnou povahu pokynů. Nedostatek písemné formy upozornění a skutečnost, že upozornění učinili subdodavatelé žalobkyně, nezakládá její odpovědnost za takové opomenutí. Byly to právě Lesy ČR, kdo fakticky požadoval provést těžbu v nevhodných klimatických podmínkách, kdo určil termíny a odvozní cesty a přes upozornění subdodavatelů trval na tom, že má být těžba provedena. Žalobkyně pak všechny své subdodavatele ve smlouvách o spolupráci při provádění těžebních činností zavázala k tomu, aby lesnické činnosti prováděli „řádne a s odbornou péčí“. Subdodavatelé tak měli smluvní i zákonnou povinnost počínat si tak, aby nedocházelo k nadměrnému poškození lesa. Žalobkyně též namítá, že poškození lesa mohl způsobit i subjekt odlišný od žalobkyně a jejích subdodavatelů. Například v porostní skupině 186 D11 byla svědeckou výpovědí potvrzena přítomnost společnosti LST a.s., za ohrožení životního prostředí v této porostní skupině je však i přesto sankcionována žalobkyně.

11. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně namítá nejasnost a nesprávnost výroku rozhodnutí ČIŽP, neboť z něj není zřejmé, čeho se měla žalobkyně dopustit a jaké povinnosti měla porušit. Z výroku pouze vyplývá, že mělo dojít k porušení povinnosti dle ust. § 34 odst. 1 lesního zákona, žalobkyně však sama přibližování neprováděla. Z výroku nadto není zřejmé, zda je žalobkyně postihována za to, že zadávala práce svým subdodavatelům nebo, že své subdodavatele při přibližování dřeva nekontrolovala, případně za obě tato jednání. ČIŽP se dále nezabývala tím, zda je jednání žalobkyně, jako právnické osobě, přičitatelné ve smyslu § 20 přestupkového zákona. Výrok je rovněž nesprávný v části, kde se uvádí, že v porostní skupině 186 D11 byly vyjety koleje o hloubce až 1 metr, když souprava použitá k přibližování dříví v této skupině má průjezdnou výšku nad zemí necelých 60 cm, ve středu dokonce pouhých 52 cm. Výrok se tak opírá o nesprávně zjištěný skutkový stav, neboť nebylo možné s touto soupravou vyjet koleje takové hloubky. Ve výroku pak není specifikováno, jaké konkrétní ohrožení životního prostředí vzniklo v jednotlivých porostních skupinách, výrok je tedy formulován pouze obecně.
12. *V pátém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že důkazní prostředky většinou nebyly prováděny v souladu s ust. § 51 odst. 2 správního řádu za přítomnosti žalobkyně či nebyly provedeny vůbec a inspekce k nim přistoupila pouze jako k podkladům pro vydání rozhodnutí. Inspekce nadto dospěla k závěrům i na základě vyjádření jiných správních orgánů. Tato posouzení však nebyla v řízení provedena jako důkaz podle § 56 správního řádu a žalobkyně se k nim nemohla vyjádřit. Přestože žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že tyto poznatky byly prostým příspěvkem k hodnocení zjištěného skutkového stavu věci, na jejich základě žalovaný odmítl provést revizní znalecký posudek.
13. *V šestém žalobním bodu* žalobkyně namítá porušení zásady legitimního očekávání a vázanosti správního orgánu svou praxí, neboť ve skutkově obdobném případě rozhodl tentýž orgán o zastavení řízení se závěrem, že nebylo možno jednoznačně dovodit delikt ní odpovědnost. Inspekce na tuto námitku reagovala pouze tak, že se dle ní jednalo o excus.

Jelikož dostatečně nevysvětlila změnu své rozhodovací praxe, jedná se ze strany inspekce o značnou libovůli.

14. *V sedmém žalobním bodu* žalobkyně namítá překročení pravomocí ČIŽP, když pokuta je ve skutečnosti uložena za porušení smlouvy, neboť z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že je žalobkyně postihována za neučinění opatření k zajištění dodržení zákonem stanovených a smluvně ujednaných povinností. Na straně 17 tohoto rozhodnutí se nadto dle žalobkyně výslovně uvádí, že je postihována za porušení smlouvy s Lesy ČR, neboť měla v souladu se smlouvou upozornit Lesy ČR na nevhodnou povahu termínu k provádění prací, aby tak nedošlo k poškození lesa. Podle žalobkyně přestože není ve výroku uvedeno, že by byla sankcionována za porušení smluvních povinností, neznamená to, že by za toto porušení sankcionována nebyla.
15. *V osmém žalobním bodu* žalobkyně namítá nedostatečné zhodnocení stavu přibližovacích linek po jejich asanaci. Přestože žalovaný ve zrušujícím rozhodnutí uložil inspekci, aby se zabývala zhodnocením stavu přibližovacích linek po jejich asanaci, ČIŽP se jejich stavem zabývala zcela nedostatečně a žádné další podklady nedoplnila. V rámci svých skutkových zjištění stále vycházela pouze ze stavu zjištěného při kontrole a ohledně stavu po asanaci uvádí pouze nekonkrétní a nepodložené obecné domněnky. Žalobkyně rovněž nesouhlasí se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s námitkou tohoto obsahu v odvolání a dovolává se jí předloženého znaleckého posudku, jehož hodnocení žalovaným vykazuje znaky libovůle.
16. *V devátém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že nebyl dostatečně zjištěn skutečný stav porostních skupin a přibližovacích linek před zahájením těžební činnosti a inspekce dává neoprávněně veškerá zjištěná poškození do příčinné souvislosti s jednáním žalobkyně. Inspekce hodnotila stav přibližovacích linek dle zadávacích listů, z nichž však nelze dovodit, v jakém stavu se linky skutečně nacházely. Z provedené svědecké výpovědi společnosti PROFIMA – D.T.S. s.r.o. vyplynulo, že v porostní skupině 186 D11 již byly koleje vyjety do hloubky 30 cm, přičemž v zadávacím listu byl stav linky popsán jako „běžné opotřebení“. K poškození tak mohlo dojít již předchozí činností v lese, za kterou žalobkyně nemůže odpovídat. Nadto ne všechny zadávací listy popisují stav linek jako „běžné opotřebení“ či „velmi dobrý“ a inspekce si k odůvodnění záměrně vybrala právě tyto listy, přestože k porostní skupině 236 A04 je v zadávacím listu uvedeno „poškozeny předchozím přibližováním“.
17. *V desátém žalobním bodu* žalobkyně nesouhlasí s výší uložené sankce, kterou považuje za zcela nepřiměřenou. Inspekce nevzala v úvahu celou řadu okolností pro stanovení výše sankce a nedostatečným způsobem promítla do výše sankce stav po provedené asanaci, jakož i míru podílu zavinění jednotlivých subjektů na způsobeném následku a skutečnost, že některé linky byly poškozeny již před zahájením těžebních prací. Žalobkyně nesouhlasí rovněž s tím, jak inspekce odůvodnila výši uložené pokuty, když uvedla, že roli žalobkyně považuje jako nejvýznamnější. Inspekce tak považuje údajné nedbalostní jednání žalobkyně, spočívající v tom, že své subdodavatele nekontrolovala, za závažnější, než samotné poškození lesa vlastní činností subdodavatelů. Žalobkyně namítá dále, že ČIŽP při stanovení výše sankce nereflektovala skutečnost, že zadavatel prací – Lesy ČR – o podmáčenosti terénu věděl.
18. Žalovaný v písemném vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí z důvodu totožnosti odvolacích a žalobních námitek. K námitce neprokázání nepřiměřeného poškození lesa

žalovaný konstatuje, že stav poškození lesa byl hodnocen jak po provedení těžby, tak po provedení asanačních úprav. Předmětem řízení je vytvoření podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. K námitce nenaplnění skutkové podstaty přestupku dle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP žalovaný uvádí, že žalobkyně, která jako profesionál splnila kvalifikační předpoklady veřejné zakázky na těžbu a přiblížení dřeva, musela počítat s možností zásahů do zájmů chráněných zákonem o lesích a musela být obeznámena s platnou právní úpravou, zejména s ust. § 34 odst. 1 zákona o lesích. Žalobkyně měla prostřednictvím svých zaměstnanců přímý vliv na provádění těžebních prací, přičemž není rozhodné, zda se na tomto poškození podílí více subjektů. Odpovědnost jednoho subjektu pak nevylučuje, že i další subjekt bude za své jednání odpovídat. Žalobkyně prostřednictvím svého zástupce věděla, že terén je podmáčený a přesto zaváděla realizátory do porostu, kde jim sdělovala, co a jak má být provedeno. Žalovaný též doplňuje, že porušení závazkového vztahu mezi žalobkyní a Lesy ČR je irelevantní pro naplnění podmínek souběžné odpovědnosti za škodlivé jednání, stejně jako je irelevantní pro uložení sankce. Žalobkyně se nadto nemůže zprostit odpovědnosti za přestupek, jestliže neučinila nezbytná opatření k zamezení nebo odvrácení škody.

19. K námitce, že dokazování probíhalo v rozporu se správním řádem, žalovaný konstatuje, že po zrušení původního prvostupňového rozhodnutí inspekce nebyl rozšiřován rozsah podkladů, neboť nevyšly najevo žádné nové skutečnosti, a tudíž nebylo nutné nařizovat ústní jednání. Disponuje-li pak správní orgán potřebnými odbornými znalostmi, není třeba k věci přibírat znalce. K ostatním žalobním bodům se pak žalovaný vyjádřil stejným způsobem, jakým se s nimi vypořádal v napadeném rozhodnutí. Ze shora uvedených důvodů tak žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
20. V replice žalobkyně předně uvádí, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkou, že do promlčecí doby nelze započítávat dobu, po kterou bylo vedeno správní řízení soudní před účinností přestupkového zákona, a dostatečně nevyložil závěr, že k přerušení promlčecí doby došlo právě dle § 41 s. ř. s. Žalobkyně dále setrvává na námitce, že žalovaný neobjasnil, jakým protiprávním jednáním se měla spáchání přestupku dopustit, zda se jednalo o strpění jednání subdodavatelů, konání žalobkyně spočívajícím v řízení prací či opominutí žalobkyně spočívajícím v nekontrolování subdodavatelů. Správní orgány nadto zacházejí se žalobkyní nerovně, když je jinak nahlíženo na ni a jinak na státní podnik Lesy ČR, neboť odpovědnost Lesů ČR vylučují s poukazem na smluvní ujednání se žalobkyní, avšak na ujednání mezi žalobkyní a subdodavatelem již zřetel neberou. Žalobkyně trvá na námitce porušení zásady legitimního očekávání, jakož i námitce překročení pravomoci inspekce, když tato sankcionovala žalobkyni za porušení smluvní povinnosti, a stejně tak na námitce nedostatečného zhodnocení stavu přibližovacích linek po asanaci a před zahájením těžebních prací. K námitce nepřiměřenosti sankce žalobkyně dodává, že žalovaný měl hodnotit přiměřenost sankce vzhledem k době ukládání pokuty v roce 2019, nikoliv k roku 2017.
21. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně s takovým projednáním ve lhůtě nevyjádřila nesouhlas. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)
22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze

skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

23. Městský soud v Praze posoudil věc takto:

24. Podle ust. § 4 odst. 1 písm. a) zákona o ČIŽP *se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů.*
25. Podle ust. § 4 odst. 2 zákona o ČIŽP *za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu do 5 000 000 Kč.*
26. Podle ust. § 5 odst. 2 zákona o ČIŽP účinného do 30. 6. 2017 *řízení o uložení pokuty lze zahájit jen do jednoho roku ode dne, kdy se inspekce dověděla o porušení povinností uvedených v § 4 tohoto zákona, nejpozději však do tří let od doby, kdy k porušení těchto povinností došlo.*
27. Podle ust. § 34 odst. 1 lesního zákona *přibližování, uskladnění a odvoz dříví (dále jen "lesní doprava") musí být prováděny tak, aby nedocházelo k nepřiměřenému poškozování lesa a ostatních pozemků.*
28. Podle ust. § 56 správního řádu *závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce.*
29. Podle ust. § 41 s. ř. s. *stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen "správní delikt") lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží.*
30. Podle ust. § 30 písm. b) zákona č. 250/2016, o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen "přestupkový zákon") *promlčecí doba činí 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.*
31. Podle ust. § 32 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona *do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní.*
32. Podle ust. § 32 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona *promlčecí doba se přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným.*
33. Podle ust. § 32 odst. 3 přestupkového zákona *byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.*
34. Vzhledem k velkému rozsahu žaloby posuzoval městský soud žalobní námitky na základě zásady, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66). Vzhledem ke skutečnosti, že některé žalobní body obsahují obdobné námitky, soud při rozhodování respektoval pořadí a obsah žalobních bodů, jak je rozdělila žalobkyně. Soud rovněž podotýká, že žalobkyně v rámci správního řízení uplatňovala de facto totožné námitky, jako v žalobě, a znovu se

k nim vrátila i v replice. Vzhledem k tomu, že se žalovaný s převážnou většinou v žalobě uplatněných námitek vypořádal již v napadeném rozhodnutí, a žalobkyně je v žalobě pouze opakuje, není porušením zásady spravedlivého procesu a rovnosti účastníků, odkázeli soud v konkrétních podrobnostech na napadené rozhodnutí.

35. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá, že zanikla její odpovědnost za spáchaný přestupek. Dle rozhodné právní úpravy účinné ke dni spáchaní přestupku (ust. § 5 odst. 2 zákona o ČIŽP) bylo řízení o uložení pokuty možné zahájit do jednoho roku ode dne, kdy se inspekce dozvěděla o porušení povinností, nejpozději však do 3 let od doby, kdy k porušení došlo. K protiprávnímu jednání mělo dojít v období od září 2012 do dubna 2013 a správní řízení bylo zahájeno doručením oznámení dne 3. 6. 2013. Byla tak dodržena jak subjektivní, tak objektivní lhůta pro zahájení řízení. Odpovědnost žalobkyně nezanikla ani podle pozdější právní úpravy, tj. podle přestupkového zákona. Byť odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby (v daném případě v délce 3 let), je třeba brát v potaz ustanovení § 32 přestupkového zákona, dle něž se promlčecí doba staví po dobu, kdy bylo o věci vedeno soudní řízení správní. Od zahájení řízení (dne 3. 6. 2013) do podání první správní žaloby (dne 24. 2. 2015) uplynula doba 1 roku a necelých 9 měsíců. Dne 11. 5. 2018 nabyl rozsudek právní moci a došlo k přerušení stavění, tj. pokračování běhu promlčecí doby. Dne 23. 8. 2018 bylo rozhodnutím žalovaného původní prvostupňové rozhodnutí zrušeno a ČIŽP dne 11. 3. 2019 vydala nové meritorní rozhodnutí, které bylo následně zrušeno žalovaným, přičemž ČIŽP pak dne 16. 8. 2019 vydala prvostupňové rozhodnutí, který žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 8. 11. 2019 potvrdil; rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 11. 2019 a žaloba byla podána dne 13. 12. 2019. Ode dne ukončení soudního řízení správního, tj. od přerušení stavění promlčecí doby ve smyslu § 32 přestupkového zákona tak uplynulo necelých 18 měsíců. Při započtení doby od zahájení řízení do podání správní žaloby, kterou došlo ke stavění promlčecí lhůty, se tak jedná o celkovou dobu řízení v délce 3 let a 3 měsíce.
36. Je však třeba mít na paměti i ustanovení § 32 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona, dle něž se promlčecí doba přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným z přestupku, tedy vydáním rozhodnutí inspekce ze dne 11. 3. 2019, byť bylo následně žalovaným zrušeno, došlo k přerušení promlčecí doby. Zde je třeba důsledně rozlišovat stavění promlčecí doby, po kterou promlčecí doba neběží z důvodu zákonem předpokládané překážky, přičemž po jejím odpadnutí běh doby pokračuje (průběh soudního řízení správního dle § 32 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 41 s. ř. s.), a přerušení promlčecí doby, v jehož důsledku započne běžet promlčecí doba nová (vydání rozhodnutí, jímž byl obviněný z přestupku uznán vinným dle § 32 odst. 2 písm. b). Právě s přerušením promlčecí doby přestupkový zákon spojuje v § 32 odst. 3 určitý následek, tj. stanoví, že pokud byla promlčecí doba přerušena, k čemuž v tomto správním řízení prokazatelně došlo, zaniká odpovědnost za přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, nejpozději 5 let od jeho spáchaní. Ode dne spáchaní přestupku (od dubna roku 2013, kdy došlo k ukončení protiprávního jednání) do pravomocného uložení pokuty (do 11. 11. 2019) uplynula doba 6 let a 8 měsíců, kterou je třeba z důvodu stavění promlčecí doby v průběhu prvního soudního řízení správního v délce 3 let a necelých 3 měsíců pokrátit, a to právě o cca 3 roky a 2 měsíce. Od spáchaní přestupku do pravomocného uložení pokuty tak uplynula doba 3 let a 6 měsíců. Vzhledem k tomu, že dle § 32 odst. 3 přestupkového zákona odpovědnost za daný přestupek zaniká až uplynutím 5 let, nelze přisvědčit žalobkyni, že by v průběhu řízení zanikla její odpovědnost za přestupkové jednání. Pro úplnost soud doplňuje, že ani ke dni vydání

tohoto rozsudku nemohlo dojít k zániku odpovědnosti, neboť podáním další správní žaloby došlo opět ke stavění promlčecí doby.

37. Soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobkyně, že k přerušení či stavění promlčecí doby z důvodů uvedených v § 32 odst. 1 a 2 přestupkového zákona může dojít pouze na základě skutečností, které nastaly po účinnosti přestupkového zákona. V tomto případě lze analogicky odkázat na usnesení Nejvyššího soudu v trestní věci ze dne 28. 7. 2010, sp. zn. 8 Tdo 797/2010, „*Jestliže pouze v důsledku změny trestního zákona dojde v průběhu trestního stíhání ke zmírnění právní kvalifikace již stíhaného činu, pak tato okolnost vzhledem k ustanovení § 34 odst. 1 tr. zákoníku promítne do kratší promlčecí doby, jejíž počátek vyplývá z ustanovení § 34 odst. 5 tr. zákoníku. Změnou trestního zákona se zpětně neruší účinky úkonů, které byly učiněny podle dřívější právní úpravy a jež způsobily přerušení promlčecí doby (srov. rozhodnutí č. 59/2009 Sb. rozh. tr.)*“. Nastaly-li tedy před přijetím nového přestupkového zákona okolnosti, za kterých došlo ke stavění či přerušení promlčecí doby, nelze změnou právní úpravy zpětně zrušit účinky právních úkonů či nastalých skutečností rozhodných pro běh těchto dob. Ke stavění promlčecí doby v důsledku podání správní žaloby tak mohlo na základě § 32 přestupkového zákona dojít i před jeho účinností.
38. Soud nepřisvědčil ani námitce, že ke stavění promlčecí doby nemohlo dojít ani dle ust. § 41 s. ř. s., neboť přestupkový zákon obsahuje zvláštní úpravu stavění a přerušení promlčecí doby s účinností od 1. 7. 2017. Ustanovení § 41 s. ř. s. a § 32 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona spolu nejsou v rozporu. Soudní řád správní upravuje obecně stavění lhůt pro zánik odpovědnosti v důsledku zahájeného soudního řízení správního a přestupkový zákon poté explicitně stanovuje, že v tomto důsledku dochází ke stavění promlčecí doby. Jedná se tak o stejnou úpravu vyjádřenou jiným jazykem, avšak nikoliv ve vzájemném rozporu. Pokud by přestupkový zákon stanovil úpravu odlišnou, bylo by třeba se řídit právě přestupkovým zákonem. Tak tomu však není a ust. § 41 s. ř. s. tak není v rozporu s přestupkovým zákonem.
39. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně nesouhlasí, že by se dopustila (popř. její subdodavatelé) svou činností nepřiměřeného či nadměrného poškození lesa a že by takové poškození bylo prokázáno. Žalobkyně v tomto žalobním bodu, jakož i na dalších místech žaloby, poukazuje na znalecký posudek, který předložila inspekci, z něž vyplývá, že zjištěná poškození byla zcela přiměřená. Soud k této námitce uvádí, že správní orgány se v posuzovaném případě v obou napadených rozhodnutích snažily žalobkyni objasnit a zdůraznit, že stěžejním pro posouzení odpovědnosti žalobkyně za poškození lesa byla situace na přibližovacích linkách bezprostředně po provedení těžebních prací, nikoliv až po jejich asanaci. Tomu koresponduje i následek jednání žalobkyně a jejích subdodavatelů, za který jí byla uložena pokuta, jímž bylo vytvoření podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů podle ust. § 4 odst. 1 písm. c) zákona o ČIŽP, nikoliv snížení estetické funkce lesa. Jak již bylo inspekci podrobně popsáno v prvostupňovém rozhodnutí, k vytvoření této situace došlo vyjetím hlubokých kolejí na přibližovacích linkách, čímž došlo k poškození kořenového systému stromů (odřeni kořenových náběhů, zpřetrhání a roztřepení kořenů) a v některých případech k vydření terénu až na minerální podloží. Znalecký posudek, který nechala zpracovat žalobkyně, se zabýval převážně stavem linek po provedené asanaci a z logických důvodů nebyl s to hodnotit míru poškození kořenových náběhů. Soud tak uzavírá, že správní orgány se se znaleckým posudkem vypořádaly zcela adekvátně, když uvedly, že nevypovídá o stavu přibližovacích linek po provedení těžby, když vyjeté koleje a poškozené kořeny byly v rámci asanace

zahrnuty, a tedy stav poškození hodnotily na základě protokolu o kontrolním zjištění ze dne 15. 5. 2013, č. j. ČIŽP/43/OOL/1306834.001/13/ZSB (dále též jen „kontrolní protokol“) a přiložené fotodokumentace. V podrobnostech soud odkazuje na str. 18 a 19 prvostupňového rozhodnutí a na str. 4 (poslední odstavec) a 5 (první odstavec) napadeného rozhodnutí, kde se správní orgány s touto námitkou zcela adekvátně vypořádaly.

40. Soud též nepřisvědčil námitce žalobkyně, že inspekce měla zadat zpracování revizního znaleckého posudku. Jak vyplývá z § 56 správního řádu, správní orgán ustanoví znalce, nemá-li potřebné odborné znalosti nezbytné pro posouzení určitých skutečností. Soud se naopak ztotožnil se žalovaným, že ČIŽP těmito znalostmi disponuje a nebyla tak povinna zadávat zpracování revizního znaleckého posudku. S uvedeným souvisí i námitka, že správní orgány vycházely z odborných posouzení jiných orgánů, avšak tato posouzení nebyla součástí spisu a žalobkyně se s nimi nemohla seznámit. Tuto námitku neshledal soud rovněž důvodnou. Jde-li o orgány Správy CHKO Český les a Městského úřadu Poběžovice, jejich zástupci byli pouze účastní místního šetření provedeného dne 3. 5. 2013. Žádná odborná vyjádření si od nich ČIŽP nevyžádala a taková vyjádření ani nejsou součástí spisu. I bez stanovisek (vyjádření) těchto orgánů však nelze mít pochyb, že inspekce disponuje dostatečnými odbornými znalostmi nezbytnými pro posouzení míry poškození lesa. Nadto z místního šetření, jehož se účastnily i další orgány, byl sepsán protokol, který je součástí spisu na č. 1. 1. Nelze tak žalobkyni přisvědčit, že se se stanoviskem těchto orgánů, jakkoli bylo pouze podpůrným, nemohla seznámit a vyjádřit se k němu. Ohledně námitky neshody mezi odborníky, co do hloubky kolejí, která je s to způsobit nepřiměřené poškození lesa, soud doplňuje, že odborné texty, na které odkazuje inspekce, jsou rovněž podpůrným (nikoliv závazným) podkladem rozhodnutí, podobně jako je tomu i u komentářové literatury, kterou ve svých rozhodnutích citují soudy. V posuzovaném případě je to právě inspekce, která byla orgánem, jenž měl povinnost posoudit míru poškození lesa v důsledku vyjetých kolejí a poškození kořenů stromů. Této povinnosti inspekce v dostatečné míře v prvostupňovém rozhodnutí také dostala.
41. Soud shledává vhodným připomenout, že v jednotlivých přibližovacích linkách se hloubka kolejí pohybovala od cca 15 cm (v některých i více) až do cca 1 metru. Ve všech případech došlo k vyjetí kolejí mnohem hlubších, než je zmiňovaných 15 cm, v nejméně poškozené lince (187 A10 - 1. linka) se jednalo o vyjetí kolejí do cca 30 cm, avšak tato linka nebyla předmětem správního řízení. Inspekce na straně 8 svého rozhodnutí přitom uvedla, že koleje o hloubce přesně 15 cm byly započítány pouze v tom případě, že byla v daném místě překonávána nerovnost, která zabránila vytvoření koleje hlubší. Nedošlo-li nadto vyjetím kolejí (i hlubších než 15 cm) k poškození okolních stromů, nebyla tato část započítávána do poškozeného úseku. Inspekce ve svém rozhodnutí podrobně popsala stav jednotlivých linek a kolejí v nich vyjetých, jakož i následků, které přibližováním dříví vznikly (poškozené kořeny, vznik jezírka, poškození mokřadu či přerušení prameniště).
42. S ohledem na výše uvedené shledal soud rovněž druhý žalobní bod nedůvodný.
43. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítá, že se přestupku nemohla dopustit, nýbrž se jej mohly dopustit její subdodavatelé, potažmo zadavatel prací - Lesy ČR.
44. V posuzovaném případě je nezbytné důsledně rozlišovat tři kategorie subjektů. Prvním jsou Lesy ČR, jako zadavatel prací – veřejné zakázky. Druhým subjektem je žalobkyně, jako realizátor těchto prací. Třetími subjekty jsou subdodavatelé, jako „externí zaměstnanci“, které měla žalobkyně jako realizátor prací, právo pověřit prováděním dílčích

lesnických činností. Tyto subjekty, stejně jako vztahy mezi nimi, nelze směřovat či zaměřovat, čehož se žalobkyně v žalobě opakovaně dopouští. Soud proto považuje za vhodné tyto vztahy blíže popsat a to ve vztahu k odpovědnosti jednotlivých subjektů za následek.

45. Předně nelze akceptovat argument žalobkyně, že by za poškození lesa, jež je žalobkyni přičítáno, byl odpovědný podnik Lesy ČR v pozici zadavatele prací (veřejné zakázky). Soud se ztotožňuje s žalovaným, že nelze kategoricky vyloučit souběžnou odpovědnost za konkrétní jednání jak Lesů ČR, tak žalobkyně. V daném řízení však žádné pochybení ze strany jmenovaného podniku nebylo zjištěno. Podnik Lesy ČR jako zadavatel prací uváděl žalobkyni či její subdodavatele do míst, kde měla být provedena těžba a kudy mělo být přibližováno dřevo. Toto jednání však není v příčinné souvislosti s následkem, za který je žalobkyně sankcionována, a to ani v tom případě, že zadavatel v určitý konkrétní den zaváděl subjekty do míst provádění práce v době, kdy byla podmáčená půda. Právě žalobkyně, jako realizátor prací, měla povinnost v souladu s ust. § 34 odst. 1 lesního zákona posoudit, zda lze předmětné práce v daný den či v daném období provést, aniž by hrozilo poškození lesa a tudíž porušení zákonné povinnosti.
46. Pro názornost soud uvádí modelový příklad: Lze si představit, že určitý subjekt realizuje veřejnou zakázku na stavbu tunelu. Zadavatel prací zavede realizátora zakázky, potažmo jeho subdodavatele k místu, kde má být zahájeno ražení tunelu. V průběhu prací však dojde ke kolapsu části tunelu z důvodu dlouhodobých deštivých podmínek a tomu neadekvátně přizpůsobených podpěr části tunelu, přičemž dojde k poškození části přírodní rezervace. V takovém případě lze jen stěží dovozovat odpovědnost zadavatele veřejné zakázky za kolaps tunelu s odůvodněním, že neměl práci na daném místě a v danou dobu zadávat. Právě realizátor prací jako profesionál v takovém případě odpovídá za odborné provedení zakázky a za to, že nedojde v důsledku jím prováděných prací (na nichž se mohly podílet i jeho subdodavatelé) k poškození životního prostředí nebo například k obecnému ohrožení. Odpovědnost zadavatele by pak bylo možno dovozovat např. za situace, kdy by takový zadavatel byl povinen provést geologický průzkum, který by odhalil nevhodné statické podmínky pro realizaci stavby, což by však realizátorovi stavby nesdělil. Obdobně v posuzovaném případě přibližování dřeva žalobkyní zadavatel prací – Lesy ČR zavedl žalobkyni do porostu, kde měla být realizována zakázka. Nelze však předjímat povinnost zadavatele, aby žalobkyni upozorňoval na nevhodné období pro provádění prací, či jej vyzýval ke zpevnění přibližovacích linek z důvodu jejich podmáčení, a to i proto, že je na realizátoru zakázky (který jako profesionál získal veřejnou zakázku na provedení těžby), jaké metody či techniku zvolí k provedení těžby, aby co nejméně zatěžovala životní prostředí. Zadavatel si nadto nemusel být vědom, jak těžké stroje budou těžbu provádět, případně zda budou použita vozidla pásová či kolová, a tedy k jakému poškození by mohlo dojít. Ve zkratce lze uzavřít, že zadavatel určí místo a období provedení zakázky, realizátor potom způsob, jakým bude provedena. Argumentuje-li žalobkyně, že to byl zadavatel, kdo požadoval těžbu v nevhodných klimatických podmínkách, nelze tento argument považovat za ospravedlňující či zmírňující zavinění žalobkyně. Pokud se žalobkyně obávala sankce za nedodržení termínu provedení prací, mohla v rámci smluvních vztahů se zadavatelem vyjednat jejich odložení z důvodu nevhodných podmínek. Z hlediska odpovědnosti žalobkyně za následek je však případná smluvní sankce irelevantní, neboť smluvní ujednání nemůže pominout zákonnou úpravu, která výslovně stanoví v § 34 odst. 1 lesního zákona, že *přibližování, uskladnění a odvoz dříví (dále jen "lesní doprava") musí být prováděny tak, aby nedocházelo k nepřiměřenému*

poškození lesa a ostatních pozemků. Tato povinnost při přibližování dřeva vznikla žalobkyni ze zákona a nelze se jí zprostit odkazem na možnou soukromoprávní sankci za prodlení s prováděním prací.

47. Vztah mezi žalobkyní jako realizátorem veřejné zakázky a jejími subdodavateli je možné naopak vnímat do jisté míry jako vztah zaměstnavatel - zaměstnanec, kdy žalobkyně jinému subjektu zadává výkon dílčích prací. Nelze však přisvědčit žalobkyni, když tvrdí, že odpovědnými za následek jsou pouze subdodavatelé, neboť oni byli „tím, kdo držel pilu“, potažmo v daném případě „tím, kdo držel volant“. Soud připomíná, že i subdodavatelé byli za jejich vlastní jednání sankcionováni, avšak tato skutečnost nijak nevylučuje odpovědnost žalobkyně, která byla pověřena provedením prací, přičemž k dílčím činnostem mohla pověřit jinou osobu. Pokud realizátor zakázky takovou osobu provedením určitých prací pověří, odpovídá za to, že práce bude provedena v souladu s právními předpisy. V daném případě ze spisového materiálu, zejména ze svědeckých výpovědí subdodavatelů vyplývá, že žalobkyně řídila činnost svých subdodavatelů, tuto činnost i kontrolovala. Byla to právě žalobkyně, která byla odpovědná za to, že práce budou provedeny nejen v souladu se smlouvou, ale především v souladu se zákonem. Jednání žalobkyně spočívající v zadávání prací subdodavatelům a v jejich řízení a kontrole je tak v příčinné souvislosti se způsobenou škodou, neboť pokud by žalobkyně vykonávání prací subdodavateli dostatečně odborným způsobem kontrolovala a řídila, k poškození lesa v míře, jaké je žalobkyni přičítáno, by nedošlo. Skutečnost, že žalobkyně odpovídá za poškození lesa svými subdodavateli, vyplývá i z konstantní judikatury správních soudů, např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011, č. j. 1 As 86/2011: *„Nejvyšší správní soud tedy v tomto případě připustil odpovědnost i jiných osob, než přímo realizátora, a to například zadavatele jednajícím prostřednictvím „externího“ zaměstnance.“* Ke shora uvedeným závěrům vedla zdejší soud i judikatura Městského soudu v Praze, který v rozsudku ze dne 14. 6. 2018, č. j. 9 A 123/2016-59 (kdy posuzoval uložení pokuty zadavateli prací dle ust. § 4 odst. 1 písm. c) zákona o ČIŽP) uvedl: *„V tomto ohledu soud poukazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2016, č. j. 4 As 117/2016 - 26, kde Nejvyšší správní soud rovněž uvážil o tom, že objednatel těžební činnosti mohl být za správní delikt odpovědný, pokud se na vlastní těžební činnosti podstatnou mírou podílel, neboť ji prostřednictvím svého pověřeného zaměstnance kontroloval a řídil.“* Dále v tomto rozsudku uvedl: *„aby bylo, lze žalobce coby zadavatele určité činnosti, jejíž provedení jinou osobou mělo podle správních orgánů popsáním způsobem ohrozit životní prostředí v lesích, shledat vinným ze spáchání příslušného správního deliktu, muselo by být v řízení prokázáno, že žalobce uvedenou činnost prováděnou jinou osobou řídil, kontroloval a uděloval ke způsobu jejího provádění pokyny. Právě a jedině takové přímé jednání zadavatele, popř. jeho zaměstnanců či dalších osob, jejichž jednání by bylo možno žalobci přičítat, je totiž podle výše popsaných mantinelů vyplývajících z označené rozhodovací praxe správních soudů způsobilé založit jeho odpovědnost za tento typ správního deliktu.“* Námitky žalobkyně, že odpovědnou osobou jsou buď Lesy ČR, nebo subdodavatelé žalobkyně je nedůvodná.
48. K dílčí námitce žalobkyně, že se v porostní skupině 186 D11 nacházel i třetí subjekt, který měl vyvážet klest, soud odkazuje na protokol o kontrolním zjištění ze dne 15. 5. 2013, č. j. ČIŽP/43/OOL/1306834.001/13/ZSB, založený ve správním spisu na č.l. 1: *„Dále z předložené lesní hospodářské evidence k datu 15. 5. 2013 vyplynulo následující: (...) 186 D11 – [v] lednu 2013 a v dubnu 2013 provedena těžba MÚ, vytěženo celkem 353 m³ a 437 m³, klest nevyvezen“* (podtržení doplnil soud). Dále soud odkazuje na protokol o výslechu svědka – společnosti PROFIMA – DTS s.r.o. ze dne 9. 10. 2013 na č.l. 25: *„Potřebné úpravy děla za*

mě společnost T.E.P. HOLZ s.r.o. za úplatu, v této lokalitě jsem je neobjednával, potěžební úpravy se nedělaly, protože LST Trhanov vyvážel ještě klest. (...) Sanaci pracoviště jsme neprováděli z důvodu, že po těžební činnosti firma LST Trhanov prováděla vyvážení klestu pro štěpkování a tato firma provedla sanaci pracoviště na své náklady...“ Ze shora uvedeného vyplývá, že při kontrole ještě nedošlo k vývozu klestu, tudíž společnost LST Trhanov předmětnou přibližovací linku do doby kontroly nevyužívala. Lze dle soudu rovněž racionálně pochybovat o tom, že při vyvážení klestu by došlo k vyjetí kolejí o hloubce až 1 metr (tato porostní skupina byla prováděnou těžbou nejvíce postižena). Námitka žalobkyně, že se v této porostní skupině pohyboval i jiný subjekt je tedy taktéž nedůvodná.

49. *Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně namítá nejasnost a nesprávnost výroku rozhodnutí ČIŽP, neboť z něj není zřejmé, čeho se měla žalobkyně dopustit a jaké povinnosti měla porušit. I tuto námitku soud shledává nedůvodnou. Ačkoliv výroková část obsahuje poměrně rozsáhlou skutkovou větu, je z ní zcela zřetelné, že žalobkyně se dopustila nedbalostního správního deliktu tím, že „v době, kdy klimatické podmínky (vlhko, bez zámrazu) zvyšovaly nebezpečí vytvoření nepřiměřeného poškození lesní půdy, jednotlivým subdodavatelům zadávala na místech těžby provedení těžby a přibližování vytěženého dříví (...) při kterých došlo v rozporu s ustanovením § 34 odst. 1 zákona č. 289/1995 Sb. (...) přibližováním vytěženého dříví k nadměrnému (nepřiměřenému) poškození lesní půdy“ a „při přibližování dříví činnost subdodavatelů dostatečně nekontrolovala a nečinila žádná opatření k zabránění vytváření hlubokých kolejí a poškozování lesních dřevin.“ Z těchto výrokových pasáží tak jednoznačně vyplývá, za jakých podmínek se žalobkyně dopustila deliktního jednání, a v čem dané jednání spočívalo. Byť jsou složky tohoto jednání rozděleny do dvou částí (zadávání těžby a nedostatečná kontrola subdodavatelů a nečinění opatření), jsou všechny tyto pasáže ve výroku zvýrazněny tučným písmem a nelze tak mít pochyb o způsobu porušení zákonných povinností. Ve skutkové větě je rovněž uvedeno, v rozporu s jakým ustanovením lesního zákona došlo k nepřiměřenému poškození lesa a následně je též uvedeno, po jak dlouhý časový úsek a jakého správního deliktu se žalobkyně dopustila, jakož i jakou formou zavinění (nedbalostně) se na vytvoření protiprávního stavu podílela. Výrok též obsahuje označení přestupce, místo spáchání přestupku, jakož i konkrétní míru poškození konkrétních přibližovacích linek. Výrok tak je z procesního hlediska bezvadný, jasný a srozumitelný.*
50. *Žalobkyně dále namítá, že výrok je nesprávný v části, kde se uvádí, že v porostní skupině 186 D11 byly vyjety koleje o hloubce až 1 metr. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Přestože souprava použitá k přibližování dříví má průjezdnou výšku necelých 60 cm, je možné i s takovou soupravou vyjet koleje o hloubce větší. Ze správního spisu, zejména pak z fotodokumentace vyplývá, že v porostní skupině 186 D11 je mírně svažité terén. Z fotodokumentace je patrné, že právě koleje o největší hloubce byly vyjety vzhledem ke kraji přibližovací linky, nikoliv však vzhledem k jejímu středu. Jak těžební stroj Timberjack 1270, tak přibližovací souprava Timberjack 810b mají kolovou soupravu, která rozchodem kol přesahuje šíři samotného stroje. Průjezdná výška tak není relevantní, pokud se jedná o hloubku vyjetých kolejí na okraji přibližovací linky.*
51. *Dílčí námitka žalobkyně, že ve výroku není specifikováno, jaké konkrétní ohrožení životního prostředí vzniklo v jednotlivých porostních skupinách, je formulována pouze obecně. Soud takovou námitku považuje za irelevantní a ve své podstatě jako projev žalobkyně brojit proti napadenému rozhodnutí všemi možnými argumenty, i takovými,*

kteřé zcela postrádají jakýkoliv podklad v napadeném rozhodnutí či ve spise. Ve výroku je ke každé porostní skupině podrobně popsáno, v jaké délce a hloubce byly vyjety koleje a k jakému poškození došlo (*poškození povrchu až na minerální podloží; zpřetrhané a roztřepené kořeny*, atd.). Soud zde adekvátně připomíná, že pro srozumitelnost výroku není možné popsat následky protiprávního jednání žalobkyně ve vší podrobnosti, k tomu slouží část odůvodnění, kde jsou jednotlivé následky a jím předcházející jednání přestupce popsány podrobněji. K přičitatelnosti jednání žalobkyně soud konstatuje, že se nejedná o nezbytnou náležitost výrokové části rozhodnutí a nadto z ust. § 20 odst. 2 a 6 přestupkového zákona je zřejmé, jaké jednání je právníkovi osobě přičitatelné a odpovědnost této právníkovi osoby není podmíněna zjištěním konkrétní jednající fyzické osoby. I čtvrtý žalobní bod je proto nedůvodný.

52. *V pátém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že důkazní prostředky většinou nebyly prováděny v souladu s ust. § 51 odst. 2 správního řádu za přítomnosti žalobkyně či nebyly provedeny vůbec. Soud s ohledem na podrobnost prvostupňového i napadeného rozhodnutí odkazuje především na napadené rozhodnutí, kde žalovaný na stranách 8 a 9 tuto námitku vypořádal. Nad rámec lze pouze poznamenat, že ve smyslu § 50 správního řádu správní orgány opatřují podklady pro vydání rozhodnutí a v rámci tohoto procesu mají povinnost zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, jakož i okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Ve smyslu ust. § 51 správního řádu se pak provádí dokazování zejména listinami, svědeckými výpověďmi či znaleckými posudky. Poklady, které za účelem řádného zjištění skutkového stavu opatří správní orgán, nejsou předmětem dokazování ve smyslu § 51 správního řádu, nýbrž slouží jako podklad pro vydání rozhodnutí. V posuzovaném případě ve správním řízení byly prováděny důkazy zejména výpověďmi svědků, jimž byl přítomen zástupce žalobkyně, který též pokládal dotazy a mohl se ke konkrétním důkazům vyjádřit (protokoly o výsledku svědků jsou součástí správního spisu – viz pořad. č. 25 – 27 a 39). Skutková zjištění z provedených výpovědí popsala inspekce podrobně na str. na str. 12 a 14 prvostupňového rozhodnutí, na něž soud pro stručnost odkazuje. Žalobkyně pak byla v průběhu řízení několikrát vyzvána, aby se seznámila s obsahem spisového materiálu, na jehož základě bude správní orgán rozhodovat, čehož žalobkyně využila. Žalobkyně nadto sama předkládala četné listiny, které byly založeny do spisu, čímž se staly součástí materiálu, na jehož základě správní orgán rozhodoval, a ke kterým nebyla žalobkyně z logiky věci vyzvána, aby se vyjádřila, neboť jí byly známy.
53. K dílčí námitce, že správní orgány neprovedly ve smyslu § 56 správního řádu důkaz odbornými vyjádřeními jiných správních orgánů, soud konstatuje, že ve spise nejsou založena vyjádření orgánů Správy CHKO Český les a Městského úřadu Pobežovice. Tyto orgány se pouze účastnily místního šetření dne 3. 5. 2013, avšak jejich vyjádření, či hodnocení stavu přibližovacích linek nebyly podkladem pro vydání rozhodnutí. Blíže soud odkazuje na vypořádání druhého žalobního bodu, v němž již uvedl, že ČIŽP disponuje dostatečnými odbornými znalostmi pro posouzení skutečného stavu věci. V dané věci nebylo tak třeba provádět další důkazy vyjádřeními jiných správních orgánů, a tudíž žalobkyně nemohla být ani zkrácena na svém právu se s prováděnými důkazy seznámit a vyjádřit se k nim. Pátý žalobní bod je rovněž nedůvodný.
54. *V šestém žalobním bodu* žalobkyně namítá porušení zásady legitimního očekávání a vázanosti správního orgánu svojí praxí, neboť ve skutkově obdobném případě rozhodla inspekce o zastavení řízení se závěrem, že nebylo možno jednoznačně dovodit delikt

odpovědnost. Soud předesílá, že vyjádření inspekce, že usnesení č. j. ČIŽP/46/2018/7940 (na něž žalobkyně v průběhu správního řízení upozorňovala) vydané jiným inspektorátem je nezákonné, samo o sobě nevyvolává jeho neplatnost. Není-li totiž dané rozhodnutí zákonným způsobem zrušeno či změněno, ať již v rámci autoremedury či soudního přezkumu, je nutné na něj pohlížet jako na zákonné a správné. Takové dílčí pochybení inspekce by nemohlo ani založit nezákonnost rozhodnutí v posuzovaném případě, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že jedním rozhodnutím v obdobné věci nelze založit ustálenou správní praxi, kterou by se byl správní orgán povinen řídit. Z tohoto důvodu se tedy nelze úspěšně dovolávat porušení zásady legitimního očekávání žalobkyně, resp. očekávání, že v jejím případě bude rozhodováno obdobně. Nadto žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že předmětné rozhodnutí bylo ojedinělým excesem z jinak běžné rozhodovací praxe. Soud pak zejména zdůrazňuje, že i navzdory zrušení původního prvostupňového rozhodnutí, z rozhodování inspekce je zřejmé, že odpovědnost žalobkyně nebyla v průběhu řízení nijak zpochybňována.

55. *V sedmém žalobním bodu* žalobkyně namítá překročení pravomocí ČIŽP, přičemž tvrdí, že pokuta je ve skutečnosti uložena za porušení smlouvy.
56. Lze konstatovat, že zatímco žalobkyně ve čtvrtém žalobním bodu namítá neúplnost výrokové části, aniž by vzala v potaz, že rozhodnutí není tvořeno jen výrokovou částí, ale i odůvodněním, v tomto žalobním bodu namítá, že byť „něco“ ve výroku uvedeno není, lze to dovozovat z odůvodnění rozhodnutí. K takto formulované námitce soud konstatuje, že žalobkyně pouze vytrhává jednotlivé argumenty správních orgánů z kontextu celého rozhodnutí. Z prvostupňového i napadeného rozhodnutí, jakož i přímo z výrokové části rozhodnutí inspekce je naopak zcela zřejmé, že žalobkyně je postihována za porušení zákonem stanovených povinností. Odkazuje-li inspekce či žalovaný v odůvodnění rozhodnutí na smluvní povinnosti žalobkyně, činí tak pouze ve smyslu potvrzení nedbalostního jednání žalobkyně, která nekonala tak, jak je po ní zákonem požadováno, a to ani v situaci, kdy se k tomu zavázala rovněž smluvně. Nejedná se však o „jakési“ dvojí přičítání zavinění, a tato skutečnost se ani nijak nepromítá do výše uložené pokuty. K rozhodnutí inspekce, která uvedla, že žalobkyně měla v souladu se smlouvou upozornit Lesy ČR na nevhodnou povahu termínu k provádění prací, soud dodává, že uvedené inspekce nepovažovala na základ odpovědnosti žalobkyně, nýbrž jako možnost, kterou žalobkyně měla a jakým způsobem mohla postupovat. Skutečnost, že žalobkyně takto nekonala, svědčí však o tom, že žalobkyně při výkonu a řízení prací buď nepostupovala s náležitou odborností, nebo upřednostnila porušení ochrany životního prostředí před hrozící smluvní pokutou za nedodržení termínu prací. Nelze proto ani úspěšně tvrdit, že žalobkyně učinila vše, co bylo v jejich silách pro odvrácení či alespoň zmírnění následků jejího protiprávního jednání. Z hlediska posouzení odpovědnosti je však tato skutečnost irelevantní. Sedmý žalobní bod je taktéž nedůvodný.
57. *V osmém žalobním bodu* žalobkyně namítá nedostatečné zhodnocení stavu přibližovacích linek po jejich asanaci. Ani tomuto žalobnímu bodu soud nepřisvědčuje. Z hlediska protiprávního jednání přičítaného žalobkyni a odpovědnosti za něj není relevantní stav přibližovacích linek po provedené asanaci. Žalobkyně je postihována za vytvoření podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů na kořenový systém stromů, k čemuž došlo již vyjetím hlubokých kolejí a tím k poškození kořenových náběhů a jejich zpřetrhání. Jakákoliv následná úprava povrchu již tento následek nemůže zhojit, popřípadě může do jisté míry snížit jeho škodlivost. Asanací však již není možné plně

obnovit stav před poškozením, a proto se jakékoliv následné úpravy mohly promítnout pouze do výše uložené pokuty jako polehčující okolnost, kdy se žalobkyně pokusila následně své protiprávní jednání odčinit (lze doplnit, že i k tomuto byla žalobkyně zavázána smluvně, byť toto ujednání nemá na posouzení dopadu asanace do výše sankce vliv). Uvedené lze analogicky přirovnat k situaci, kdy pachatel částečně odčiní ublížení na zdraví oběti tím, že jí poskytne určitou finanční kompenzaci. Ke škodlivému následku však již jednáním pachatele došlo, a tímto následným krokem již není možné plně odčinit újmu na zdraví trvalejšího charakteru, ani vyloučit riziko zhoršení stavu oběti. Stejně tak zarovnáním přibližovacích linek a obnovením estetické funkce lesa nelze zhojit zpřetrhané kořeny a zamezit působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. ČIŽP jednání žalobkyně po provedení těžby zohlednila dostatečně právě při posuzování výše uložené pokuty, čímž dostala povinnosti jí uložené dřívějším rozhodnutím žalovaného, aby v novém rozhodnutí zohlednila stav přibližovacích linek po asanaci.

58. *V devátém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že nebyl dostatečně zjištěn skutečný stav porostních skupin a přibližovacích linek před zahájením těžební činnosti. Ani tuto námitku soud nepovažuje za důvodnou. Jak uvedl žalovaný, stav přibližovacích linek je popsán v zadávacích listech těžby, kde je v drtivé většině případů uveden stav „běžné opotřebení“. Pouze v jednom případě je uvedeno, že cesta byla opravena na podzim 2012 a v porostu 236 A04 je uvedeno, že zabahněné části přibližovacích linek byly poškozeny předchozím přibližováním, a že terén je značně bahnitý a podmáčený. Z kontrolního protokolu a z fotodokumentace je zřejmé, že žádnou z přibližovacích linek nelze po provedení těžby považovat za „běžně opotřebenou“. Zadávací listy jsou v tomto případě zcela dostatečným podkladem o stavu linky před prováděním prací. Ostatně zadávací list těžby na porost 236 A04 je toho příkladem, neboť v něm je uveden stav linky jako bahnitý a též poškozený předchozím přibližováním, kdežto u ostatních linek není žádné poškození uvedeno. Lze z nich tak vycházet při zjišťování stavu linek před zahájením těžby. Není na místě po správním orgánu požadovat doložení stavu linek a okolního porostu před provedením těžby podrobnou fotodokumentací celé přibližovací linky. Ve světle míry zjištěných poškození linek soud považuje zjištění stavu linek dle zadávacích listů těžby za zcela dostačující.
59. K námitce, že k porostu 236 A04 bylo uvedeno, že linka již byla dřívějším přibližováním poškozena, soud odkazuje na kontrolní protokol, jehož obsah promítla inspekce do svého rozhodnutí. V něm je uvedeno, že v daném porostu došlo k poškození vodoteče a následnému vytékání vody do porostu, a též k poškození odvodňovací strouhy, kde vzniklo jezírko. Žádný z těchto závažných zásahů nebyl v zadávacím listu pro tuto porostní skupinu popsán, přestože by to logicky bylo na místě, pokud by byly linky již před provedením těžby takto poškozeny. Ze spisu rovněž nevyplývá, že by žalobkyně před provedením těžby nebo v jejím průběhu vznesla námitku, že stav linky neodpovídá popisu, či že linka není svým stavem způsobilá k přibližování dřeva.
60. Soud nepřisvědčil ani námitce, že ze svědecké výpovědi společnosti PROFIMA – D.T.S. s.r.o. (linka 186 D11) vyplynulo, že linka již byla poškozena. Společnost sice uvedla, že před zahájením těžby byly vyjety koleje do hloubky 30 cm a poškození bylo o něco větší než v jiných případech, na druhou stranu nelze opomenout, že sama inspekce ve svém rozhodnutí na straně 8 uvedla, že povrch linky 187 A6 byl vytlačený místy až cca 30 cm, avšak tuto linku nezapočítala do celkové délky poškozených přibližovacích linek, neboť byla bez stojící vody a bez poškození okolních stromů. Z uvedeného lze dovodit, že

ačkoliv v předmětné lince 186 D11 byly před zahájením těžby koleje o hloubce 30 cm, mohlo se jednat o běžné opotřebení (respektive nešlo o nepřiměřené poškození lesa). Tato námitka je však nedůvodná zejména s ohledem na skutečnost, že i pokud by bylo možno usuzovat, že linka byla před těžbou již poškozena, jednalo se o linku, která byla poškozena nejvíce (koleje dosahovaly hloubky až 1 m). Žalobkyně tak provedením prací poškození této linky přinejmenším velmi závažně zvýšila. Nelze se proto vyvinut z odpovědnosti za poškození této linky pouhým odkazem na to, že linka mohla být poškozena již dříve, neboť zásah způsobený provedením těžby byl několikanásobně větší.

61. *V desátém žalobním bodu* žalobkyně nesouhlasí s výší uložené sankce, kterou považuje za zcela nepřiměřenou. Soud je toho názoru, že inspekce výši uložené pokuty zdůvodnila velmi podrobně a pečlivě, když vzala v potaz území, kde došlo k poškození lesa (CHKO), míru poškození jednotlivých linek a okolních stromů, vodotečí, hloubku kolejí, apod. Přitom inspekce zohlednila jak polehčující okolnosti (potěžební úpravy, neprokázání poškození životního prostředí v důsledku projevení případných škod až po několika letech, nýbrž pouze jeho ohrožení, skutečnost, že se nejednalo o les ochranný, dlouhá doba od spáchání přestupku a v neposlední řadě skutečnost, že se na poškození podílely i další osoby – subdodavatelé), tak přitěžující okolnosti (zejména závažnost poškození). Do výše sankce inspekce promítla i finanční situaci žalobkyně. ČIŽP se stran výše pokuty dostatečně zabývala jak provedenou asanací, tak působením jiných subjektů, když považovala roli žalobkyně jako nejvýznamnější z důvodu, že právě ona zadávala a koordinovala práce prováděné subdodavateli a jako taková měla povinnost tyto „externí pracovníky“ kontrolovat. K předchozímu poškození linek a vědomosti podniku Lesy ČR o podmáčenosti terénu se soud již vyjadřoval a nepovažuje je z hlediska výše pokuty z důvodů již výše uvedených za polehčující okolnosti. Lze tedy uzavřít, že inspekce se výší pokuty zabývala dostatečně a vzhledem k závažnosti poškození linek se soudu jeví pokuta uložená v dolní hranici sazby (ve výši 10 %), která činí 500 000 Kč, jako zcela adekvátní, naplňující jak preventivní, tak represivní funkci pokuty. Soud připomíná, že pokuta by měla být ukládána v takové výši, aby byla s to odradit pachatele přestupku od dalšího protiprávního jednání, přičemž zároveň nesmí být její výše likvidační. Obrat žalobkyně činil v roce 2017 přes 340 milionů Kč, v roce 2018 přes 210 milionů Kč a v roce 2019 přes 360 milionů Kč. Pokuta tak nemohla být pro žalobkyni nepřiměřená, natož pak likvidační, a to nehledě na to, zda je její výše porovnávána s obratem za rok 2017 či 2019.
62. S ohledem na novou právní úpravu správního práva trestního, účinnou od 1. 7. 2017, porovnal soud sankční právní úpravu účinnou před uvedeným datem (tedy i v době spáchání správního deliktu a rovněž v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým a napadeným rozhodnutím) a novou sankční právní úpravu, a to z toho hlediska, zda nová právní úprava není pro žalobkyni příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.). Z porovnání právní úpravy ust. § 4 zákona o ČIŽP, účinné přede dnem 1. 7. 2017, a právní úpravy tohoto ustanovení změněné článkem XIII zákona č. 183/2017 Sb. s účinností od 1. 7. 2017 vyplývá, že na sankcionování správního deliktu (dnes přestupku podle citovaného ustanovení) se pro žalobkyni nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro ni nově příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty správního deliktu, resp. přestupku, tak i co se týče maximální možné výše ukládané pokuty a lhůty, kdy ji lze uložit.

63. Ze shora uvedených důvodů tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
64. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. října 2021

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu